

29,500 Rbd. som det, der skulde være et fast Tilskud, idet det altsaa gaaer ud fra den Forudsætning, at Danmark bestandig skulde bestride Islands nuhavende Udgifter, og til Slutning tilføies efter et løst Skøn, at Danmark skulde udrede 12,500 Rbd. som et midlertidigt Tilskud til Forbedringer, hvoraf der forresten findes en meget plausibel Motivering; men, som sagt, hele Betænkningen gaaer ud fra den Forudsætning, at det er Danmark og Danmark alene, der skal beførge Udgifterne ved Islands særlige Nødtiggender, og at det kun er Forbedringer, som der engang kan blive Spørgsmaal om at tilveiebringe ved Island selv. Det er naturligtvis dette Sidste, der har dannet Udgangspunktet for alle senere Forhandlinger om Island, idet man har fastslaaet dette og saa dertil føiet de Ting, som man efterhaanden syntes det kunde være onskeligt at faae med. Et Sted i Althingets Betænkning udtrykker man sig meget naivt i denne Retning, idet det hedder, at man synes, det var rigtigt at gaae videre paa den betraadte Vej, hvorefter der saa tilføies, at der endnu var Behov for det og for det. Jeg kan være enig i, at der kan være saadanne Behov, men kun ikke i, hvem der skal betale Udgifterne ved deres Tilfredsstillelse. Et andet Sted tales der om at „overtage“ Tilskudet, hvorved dog, ikke maa forståes, at de ville overtage at udrede et Tilskud, men at modtage et saadant — men, om Forladelse, jeg falder ud af min Beslutning om ikke at omtale Andet end Facta og ikke at ville sige Andet, end hvad der kunde være behageligt for alle Bedkommende, for hvem jeg, som sagt, nærer saa stor Godhed. I 1865 foreslog man altsaa i fast og i løst Tilskud 29,500 Rbd. og 12,500 Rbd., tilsammen 42,000 Rbd., men da modsatte Finantsministeren sig — jeg maa nemlig bemærke, at i tidligere Tid har Finantsministeren altid haft en meget alvorlig Stenning med Hensyn til Udgiftsbevillinger — at paadrage den danske Statskasse en saadan vedvarende Byrde, selv om det kun var 29,500 Rbd. Man meente iøvrigt, at Summen kunde efter de foreliggende Oplysninger være ganske plausibel og denne Mening tiltraadtes af Justitsministeren, hvorved jeg dog atter ikke kan

dye mig med at fortælle, at Islanderne meget godt vidste, at Justitsministeren var stemt for den af dem forlangte Sum, men at Finantsministeren havde modsat sig den, men jeg tror ikke, det er sædvanligt, at man oplyser saadanne Forhold for en parlamentarisk Forsamling. Naar der er Tale om at gjøre et saa stort Tilskud fra den danske Statskasse, har den danske Finantsminister en fuldkommen berettiget Stemme, ligesom vi maa ønske og haabe, at han altid maa faae en afgjørende Stemme i den Slags Sager. Regjeringen foreslog altsaa 42,000 Rbd. i Løbet af 12 Aar, og det er det Samme som tidligere, jeg tror i 1857 og 1859, var tilfaldet af det islandiske Althing, men som rigtignok var bygget paa den Forudsætning, at efter Udløbet af den Tid vilde man komme tilbage til Rigsdagen og maaftoe endnu engang behøve et Tilskud, hvilket da kunde være blevet givet med en langt bedre Sagkundskab om Forholdene end den, hvormed det nu kan gives især med Kjendskab til, hvilke Anstrengelser Islanderne i det forløbne Tidsrum havde gjort for nu virkelig at fortjene deres Selvstændighed, efterat der saaledes var givet dem Anledning til at anstrenge sig og vise, om de kunde bestaae ved sig selv og ved egne Kræfter. Dette Forslag blev imidlertid fraraadet af Althinget, og da Sagen kom tilbage i 1867, var det faste Tilskud vorret op til 37,500 Rbd., hvorimod det interimistiske blev staaende paa 12,500 Rbd., dog saaledes, at det først vilde være bortfaldet efter 27 Aars Forløb; men denne gang var Forslaget om Tilskudet ikke taget under Behandling af Althinget. Endelig har Regjeringen efter Fremkomsten af det Forsatningsudkast, jeg ikke længer skal drøle ved, men som har maattet tilbringe sig megen Opmærksomhed, nu ikke længer for det islandiske Althing, men for den danske Rigsdag foreslaaet, at Danmark skulde yde et fast Tilskud af 50,000 Rbd. for al kommende Tid foruden et Tillæg af 10,000 Rbd., som efter Udløbet af 12 Aar efterhaanden skulde nedsættes, saa at det Hele bortfaldt efter 32 Aars Forløb; kortelig refereret er det dette, som Justitsministeren har fastholdt, og til hvors yderligere Begrundelse der i Sagens Acter findes mange